

EL MELICACO BURLETA (9) TOTA UNA EXPERIÈNCIA

Un relat de: [Jacques Fiston](#)
TOTA UNA EXPERIÈNCIA

Els funcionaris sempre han tingut fama de treballar poc. Jo no ho sé, però si hem de fer cas a algunes anècdotes que s'expliquen d'aquest col·lectiu, aquesta fama està ben guanyada. Però són anècdotes i llegendes urbanes, i per tant no podem generalitzar. La veritat és que quan he hagut d'anar a qualsevol administració, he observat un gran nivell de professionalitat i generalment un tracte molt cordial.

Ah, però... Com en tot, hi ha una excepció: els funcionaris de correus!

Heu aconseguit anar a una estafeta de correus i tornar sense els nervis destrossats? Us asseguro que és una experiència que posa a prova la temprança i la capacitat de domini d'un mateix.

Personalment quan he d'anar a correus per realitzar alguna gestió, passo mitja hora realitzant exercicis de relaxació i procuro mentalitzar-me profundament abans de sortir de casa.

Són els funcionaris més tranquils que he vist mai, no s'immuten per a res, i lents! De debò que no patiran cap atac d'estrès.

Quan el carter o la cartera (no em sona gens bé això de cartera) et porta una carta certificada i no hi ha ningú a casa, et deixa a la bústia aquell paperet groc i blau on et comuniquen on pots anar a recollir-ho. En diverses ocasions m'ha tocat anar a correus per recollir el paquetet o el document.

Passo a explicar la meua experiència i us ben asseguro que no exagero gens ni mica. Relato els fets i les circumstàncies tal i com m'han succeït, tot i que per no fer-me pesat explicant diverses situacions semblants, ho sintetitzo en un sol cas.

Doncs bé, un dia qualsevol a dos quarts de cinc de la tarda vaig a buscar el paquetet a correus. L'oficina on l'he de recollir és relativament gran, amb dos taulells i sis punts d'atenció al públic. Aquest dia l'oficina estava plena de gent, potser hi havia unes 30 persones. Agafo el número per la tanda de recollida, em correspon el 333 i observo que van pel 325. M'hauré d'esperar una estona. Tot i ser un dia fred, allí fa calor. Passen cinc minuts i el panell dels torns continua igual. Tots els punts d'atenció estan ocupats. Per fi quan un usuari surt amb la seva carta, el funcionari sembla que va a pitjar el botonet per indicat el següent del torn, però no és així; s'aixeca i va cap a les dependències interiors. El marcadore continua igual deu minuts més. Torna el funcionari que havia marxat, però en lloc de seure al seu lloc va al taulell d'enviaments i amb veu fluixeta parla amb un altre funcionari que deixa de fer cas a l'usuari que atenia. Aquest, atònit, veu com el funcionari s'aixeca i surten els dos d'escena. L'altre funcionari que atenia les recollides també s'aixeca i va cap a l'interior. El taulell de recollides es queda sense ningú atenent. Porto vint minuts i encara no hi ha hagut cap moviment a la cua. Surt el primer funcionari i seu. Calla, potser ara atindrà un altre sofert usuari. Doncs no. Mira l'ordinador i sembla que la gestió que intentava fer no li surt. Ve un company seu, xiuxiuegen i teclegen. Finalment se'n surt i crida al següent de la cua. Mentrestant va arribant gent. Observo un altre funcionari que surt de les dependències i mira la gentada que s'ha acumulat allí dins, fins i tot hi ha gent que s'espera al carrer. Sense immutar-se torna a entrar cap dins i desapareix. Per darrere dels taulells va apareixent i desapareixent una funcionaria: mira unes cartes i les deixa al lloc, marxa, torna a sortir i torna a mirar les mateixes cartes d'abans, així fins a tres vegades. Ara és l'altre funcionari de lliuraments qui s'aixeca i marxa sense atendre a ningú; aquest cop triga menys en tornar, deu d'haver anat a fer un riu.

Totes aquestes escenes s'han anat repetint durant l'hora i vint minuts que he hagut d'esperar per a que m'atenguessin. Finalment em toca el torn. Us penseu que el suplici s'ha acabat? Doncs no! El funcionari agafa el paperet que li lliuro, se'l mira amb cara d'escepticisme, el deixa damunt la taula i comença a teclejar l'ordinador. Al cap d'uns moments em demana el DNI, jo ja el tenia a punt i immediatament li dono. Se'l mira, comprova les dades amb el paper, s'aixeca i es dirigeix a un prestatge amb cartes certificades. Jo li dic que no es tracta de cap carta que és un paquetet petit. Ni cas, fins que no ha passat totes les cartes no ha anat cap a l'interior. Triga. Torna a sortir sense res i torna a mirar al prestatge de cartes. Li torno a dir que no és cap carta que és un paquetet. "Segur?" em pregunta amb incredulitat i torna a dins. Portem cinc minuts. Finalment apareix amb el paquetet a la ma. Torna a teclejar durant una bona estona finalment em diu "signi aquí", indicant amb el cap una andròmina electrònica que hi havia al taulell. Em torna el DNI i em lliura el paquetet. Deu minuts per donar-me un paquet! I us penseu que anaven estressats, o neguitosos per la feina o preocupats per l'espera de la gent? NO! Talment semblava que els molestéssim, doncs els havíem de fer treballar.

Us juro que no he exagerat gens! La mitjana de temps que estic a correus per recollir o enviar alguna cosa és de mitja hora. Potser en alguna altra oficina les coses són diferents, però quan he comentat aquestes situacions amb companys i coneguts tots coincideixen amb mi. Una experiència brutal.

Recordo que ara deu fer cosa d'un any va sortir una notícia on explicaven que es va descobrir un funcionari de la Diputació de València, que havia estat més de deu anys cobrant sense haver anat ni un sol dia a la feina. Aquest paio és un autèntic crac! Al seu costat, els de correus són uns aprenents.

